

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Transparency International – Česká republika, o.p.s.**, se sídlem Sokolovská 260/143, Praha 8, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2017, č. j. 62 A 82/2017 - 169,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek, jímž Krajský soud v Brně (dále jen „*krajský soud*“) zamítl její žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Zásah měl spočívat v tom, že žalovaný podmínil vyřízení podnětu žalobkyně podle § 259 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „*ZZVZ*“) uhrazením poplatku ve výši 10.000 Kč.

[2] Při posuzování věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobkyně doručila žalovanému dne 12. 1. 2017 podnět k zahájení správního řízení z moci úřední o přezkoumání úkonů zadavatele při výběru koncesionáře a současně požádala žalovaného o sdělení, jak bylo s jejím podnětem naloženo. Dne 14. 2. 2017 zaslala žalobkyně žalovanému přípis, v němž se opětovně dožadovala informace o tom, jak bylo s

jejím podnětem naloženo. Žalovaný v reakci na tento přípis zaslal dne 17. 2. 2017 žalobkyni odpověď, v níž uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobkyně ve lhůtě nezaplatila poplatek za podání podnětu ve výši 10.000 Kč, podnět nemohl být vyřízen.

[3] Podle krajského soudu je v nyní projednávaném případě spor výlučně o právní hodnocení věci, tj. zda žalovaný mohl podnět za uvedeného skutkového stavu „nevyřídit“ s odkazem na § 259 odst. 4 ZZVZ a jak se mělo takové „nevyřízení“ projevit. Žalobkyně má přitom za to, že žalovaný měl na základě § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), povinnost přezkoumat podnět z hlediska jeho důvodnosti a vyrozumět ji o tom, zda zahájil řízení z moci úřední nebo zda k jeho zahájení neshledal důvody. Žalovaný má naopak za to, že nezaplatila-li žalobkyně stanovený poplatek, v souladu s § 259 odst. 4 ZZVZ neměl být podnět vůbec vyřizován, a tedy žádnou povinnost přezkoumat podnět a vyrozumět žalobkyni ve smyslu § 42 správního řádu neměl; ustanovení § 259 ZZVZ je totiž ve vztahu k § 42 správního řádu speciální právní normou.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že zásahová žaloba je přípustná, neboť v případě napadání pasivity žalovaného při uskutečňování kroku navazujícího na podnět, jehož podáním nebylo zahájeno správní řízení, jiná ochrana než cestou žaloby podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“), nepřichází v úvahu. K meritu věci krajský soud uvedl, že „*nevyřízení*“ podnětu nemůže znamenat, že skutečnosti, na které bylo v „*nevyřízeném*“ podnětu poukazováno, mají zůstat navždy mimo dohled žalovaného. Žalovaný je tu totiž právě od toho, aby i sám, nad rámec návrhů a podnětů, vykonával trvalý a efektivní dozor v oblasti zadávání veřejných zakázek. Zpoplatnění podnětů ve smyslu § 259 ZZVZ na této povinnosti žalovaného nic nemění. „*Nevyřízením*“ ve smyslu § 259 odst. 4 ZZVZ se podle krajského soudu rozumí postup, v rámci něhož žalovaný nemusí na příslušný podnět reagovat takovým způsobem, jaký předvídá § 42 správního řádu. Při nezaplacení poplatku tak podatel podnětu nevzniká právo na to, aby mu žalovaný sdělil, zda řízení z moci úřední zahájil, či nikoli, neboť § 259 odst. 4 ZZVZ je ve vztahu k § 42 správního řádu speciální právní normou.

[5] K samotné úpravě obsažené v § 259 ZZVZ krajský soud uvedl, že s žalobkyní sdílí řadu silných pochybností ohledně její odůvodněnosti, korektnosti a srozumitelnosti, nicméně není zákonodárcem, a pokud by toto ustanovení vykládal a aplikoval jinak, „*pak by tak činil pouze coby kritiku zákonné úpravy*“, která by byla projevem nemístného aktivismu. Shora uváděné pochybnosti však krajský soud samy o sobě nevedly k pochybám o ústavnosti § 259 ZZVZ. Právní řád podle krajského soudu „*obsahuje řadu v principu podobně problematických pravidel, aniž by bylo lze pouze z důvodu jejich problematickosti dovozovat rozpor s ústavním pořádkem*.“ Domněnku žalobkyně, že by věc měla být předložena Ústavnímu soudu, protože § 259 ZZVZ je v kolizi s § 42 správního řádu, považoval krajský soud za mylnou, neboť takovou kolizi neshledal, a nadto by ani taková kolize nevedla k předložení věci Ústavnímu soudu, neboť by ji krajský soud spíše vyřešil za použití běžných interpretačních metod. Stejně tak soud neshledal ani rozpor § 259 ZZVZ se základním právem žalobkyně obsaženým v čl. 36 Listiny základních práv a svobod, jelikož svých práv se u žalovaného mohou postupem stanoveným v ZZVZ domáhat především ti, jejichž práva byla v důsledku postupu zadavatele přímo zasažena, tj.

pokračování

dodavatelé, což s právem žalobkyně nikterak nesouvisí. Pochybnosti ohledně protiústavnosti § 259 ZZVZ podle krajského soudu nelze vyvozovat pouze ze skutečnosti, že žalobkyni není umožněno dosáhnout vyřízení podnětu zdarma. Výše poplatku 10.000 Kč se pak krajskému soudu nejeví jako zjevně nepřiměřená.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost formálně z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Konkrétně namítala, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku rozporu § 259 ZZVZ s ústavním pořádkem. Souhlasila, že nezaplacení podnětu nemá mít za následek to, že se žalovaný nebude zabývat jeho věcnou stránkou, nicméně upozornila, že tento výklad krajského soudu je v rozporu s dosavadní praxí žalovaného. Uvedla, že k témuž skutku podala podnět i jiná společnost, zaplatila za něj poplatek a následně obdržela vyrozumění o zahájení správního řízení. Žalovaný se tedy věcně zabýval pouze podnětem, ke kterému byl zaplacen poplatek. Oporu pro toto tvrzení lze nalézt i ve stenozáznamech z jednání o schvalování ZZVZ, ze kterých je zřejmé, že iniciativa pro zpoplatnění vzešla od předsedy žalovaného a že se žalovaný zabýval otázkou, jak zamezit přístupu k podávání podnětů. Stěžovatelka se také opakovaně pokoušela zjistit, jestli žalovaný dodržuje zásadu oficiality a kolik podnětů a od jakých subjektů žalovaný získává, neboť má za to, že jejich významnou část tvoří podněty od veřejných institucí a nelze tak akceptovat argumenty, že jsou podněty zneužívány. Z odpovědi žalovaného přitom vyplývá, že pokud není poplatek zaplacen, podnět je odložen, neeviduje se a nezahajuje se řízení z moci úřední, i když může takový podnět obsahovat informace nasvědčující spáchání správního deliktu. Podle stěžovatelky v okamžiku zachování zásady oficiality postrádá smysl právo spojené se zaplacením poplatku, tj. právo na zaslání informace, jak bylo s podnětem naloženo, neboť tato informace by měla být poskytnuta i na základě žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kde žadatel hradí pouze náklady vynaložené na poskytnutí informace.

[7] Pokud krajský soud uvádí, že se podle ZZVZ mohou svých práv u žalovaného domáhat především ti, jejichž práva byla v důsledku postupu zadavatele přímo zasažena, z čehož soud explicitně dovozuje, že se jedná o dodavatele, kteří jsou oprávněni k postupu podle § 241 ZZVZ, § 250 ZZVZ, případně podle § 254 ZZVZ, opomíjí podle stěžovatelky situaci, kterou popsala v podnětu k žalovanému a ze které je zřejmé, že významnou zasaženou skupinou jsou přímo občané obce. Zadavatel totiž vstoupil do jednání s dodavatelem, ze kterého vzešla dohoda o zvýšení vodného až o 100 % původní hodnoty. Občané však nemohou být účastníky daného koncesního řízení a jejich jediným prostředkem obrany proti nezákonnému zásahu je podání podnětu k žalovanému. Stěžovatelka také příkladmo uvedla další případy možného zásahu do práv a povinností občanů obce či třetích osob jednáním zadavatele a dodavatele.

[8] Podle stěžovatelky není správný ani závěr krajského soudu o ústavnosti neumožnění podání podnětu k žalovanému zdarma. Porovnání poplatku za podnět s institutem vratné kauce, kterou je povinen složit ten, kdo podává k žalovanému návrh, není podle stěžovatelky na místě, neboť poplatek za podnět není v žádném případě vratný. Poplatek je navíc v zákoně zcela nekonceptně zakotven a jeho částka je nepřiměřeně vysoká. Poplatek ve výši 10.000 Kč za podání podnětu je tedy neústavní, neboť jeho

jediným účelem je zamezit přístupu k žalovanému. Stěžovatelka znovu zopakovala svůj návrh na předložení § 259 ZZVZ Ústavnímu soudu k posouzení jeho souladu s ústavním pořádkem. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména uvedl, že závěry napadeného rozsudku považuje za správné a zákonné. Podle jeho názoru z celkového kontextu kasační stížnosti jasně nevyplynou žádné stěžejní důvody napadající závěry krajského soudu; stěžovatelka se spíše pouze zabývá postupem žalovaného. Žalovaný má také za to, že pokud by měl za každých okolností zkoumat věcnou stránku podnětu, vznikla by nerovnost mezi těmi, kdo poplatek za podnět zaplatí a těmi, kdo jej nezaplatí. Tento přístup by také zjevně obcházel smysl a účel § 259 ZZVZ. Žalovaný je navíc, jakožto ústřední orgán státní správy, vázán čl. 2 odst. 3 Ústavy, pokud tedy zákon ukládá vybírat za podání podnětu poplatek jakožto podmínku k jeho vyřízení, žalovaný se jím musí řídit a neuhrazené podněty nevyřizovat. V případě § 259 ZZVZ nelze ani říci, že by měl žalovaný jakýkoli prostor pro správní uvážení. Nevyřízení podnětu přitom znamená, že se neposuzuje jeho obsah a není zde dána povinnost vyrozumět podatele ve smyslu § 42 správního řádu. Žalovaný má také za to, že mu nepřísluší při aplikaci zákona hodnotit, za jakých okolností či na základě jakých iniciativ se příslušné ustanovení do zákona dostalo. Zavedení poplatkové povinnosti bylo motivováno odstraněním nevyhovujícího stavu, kdy s podáním návrhu na zahájení řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele byly spojeny nemalé povinnosti pro navrhovatele, včetně zaplacení kauce v nikoli symbolické výši, avšak podněty bylo možno podávat bezplatně, v jakémkoli množství. Podněty přitom mnohdy byly motivovány pouze snahou hájit soukromé zájmy. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[10] Žalovaný následně své vyjádření ke kasační stížnosti doplnil dalším podáním, ve kterém v širší rovině zadávání veřejných zakázek poukázal na možné důsledky názoru stěžovatelky, že by měl za každých okolností zkoumat věcnou stránku podnětu. Poukázal například na § 258 odst. 2 ZZVZ, ke kterému je třeba přistupovat totožně jako k § 259 odst. 4 ZZVZ. Závěrem uvedl, že má za to, že výklad § 259 ZZVZ jak jej učinil krajský soud, by mohl v praxi způsobovat problémy, zejména vést k obcházení postupu dodavatelů tak, jak jej chápe zákon a také Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatelka již v žalobě přednesla návrh na předložení § 259 ZZVZ Ústavnímu soudu k posouzení, zda je toto ustanovení v souladu s ústavním pořádkem ČR. Konkrétně namítala porušení svých základních práv obsažených v čl. 2 odst. 2 a čl. 36 Listiny základních práv a svobod a v čl. 2 odst. 3 Ústavy. Porušení těchto svých práv odůvodnila jednak kolizí předmětného ustanovení s § 42 správního řádu, kterou spatřovala v tom, že podle uvedeného ustanovení správního řádu je žalovaný povinen zabývat se podnětem, a

pokračování

vyrozumět jeho podatele o tom, jestli shledal důvod k zahájení řízení z moci úřední či nikoli. Žalovaný má naproti tomu za to, že pokud nebyl poplatek za podání podnětu uhrazen, na základě § 259 ZZVZ podnět vůbec vyřizovat nemusí. Stěžovatelka považovala za neústavní také podmínku zaplacení poplatku 10.000 Kč za podání podnětu k žalovanému a nemožnost tento poplatek snížit nebo od jeho zaplacení upustit. Tento návrh pak stěžovatelka zopakovala i v kasační stížnosti.

[13] Podle § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, je návrh na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení oprávněn podat též soud v souvislosti se svou rozhodovací činností podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Podle tohoto článku Ústavy platí, že dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Zdejší soud již v rozsudku ze dne 27. 6. 2012, č. j. 6 Ads 161/2011 - 29, uvedl: *„Je tedy na soudu, který rozhoduje v konkrétní věci, aby uvážil, zda ustanovení zákona, které má ve věci aplikovat, je v rozporu s ústavním pořádkem, a teprve pokud sám k tomuto závěru dospěje, předloží Ústavnímu soudu návrh na zrušení příslušných ustanovení právního předpisu. Není tedy povinností soudu předložit návrh na zrušení právního předpisu Ústavnímu soudu vždy, když to účastník řízení navrhuje, ale pouze v případě, kdy sám dospěje k přesvědčení o protiústavnosti některých ustanovení jím aplikovaného právního předpisu.“*

[14] Předpokladem podání návrhu na zrušení zákona nebo jednotlivých ustanovení soudem je tedy závěr soudu, že je zákon nebo jeho ustanovení, jehož má být při řešení věci použito, v rozporu s ústavním pořádkem. V souzeném případě však krajský soud k takovému závěru nedospěl a nevznikla mu tak povinnost postupovat podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

[15] Krajský soud v napadeném rozsudku přezkoumatelným způsobem vymezil důvody, pro které předmětné ustanovení ZZVZ neshledal protiústavním. Žalobkyní namítanou kolizi mezi předmětnými ustanoveními nespatoval a nadto uvedl, že by taková kolize k předložení věci Ústavnímu soudu nevedla, neboť by ji spíše vyřešil za použití běžných interpretačních metod. K samotné poplatkové povinnosti pak konstatoval, že *„svých práv se u žalovaného mohou postupem stanoveným v ZZVZ domáhat především ti, jejichž práva byla v důsledku postupu zadavatele přímo zasažena (...). Žalobce, hodlá-li naplňovat smysl své existence též podáváním podnětů k žalovanému, na něž by žalovaný musel věcně reagovat, tak může – shodně jako kdokoli jiný – činit postupem, který mu ZZVZ stanoví; skutečnost, že mu tak není umožněné zdarma, u zdejšího soudu nezavdává pochybnosti ohledně protiústavnosti.“*

[16] K návrhu znovu předestřenému v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvod k předložení věci Ústavnímu soudu taktéž neshledal. Předně je třeba uvést, že stěžovatelka sice namítá porušení svých základních práv obsažených v čl. 2 odst. 3 Ústavy a v čl. 2 odst. 2 a čl. 36 Listiny základních práv a svobod, nicméně důvody ve kterých porušení těchto základních práv spatřuje, se podle názoru Nejvyššího správního soudu mívají s podstatou uvedených ustanovení (resp. s obsahem základních práv v nich vymezených).

[17] Co se týče kolize § 259 ZZVZ s § 42 správního řádu, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že zde dána není, neboť § 259 ZZVZ představuje *lex specialis* k § 42 správního řádu. Skutečnost, že žalovaný postupoval v projednávané věci v souladu s uvedeným ustanovením tak nejenže nemůže způsobovat porušení práv obsažených v čl. 2 odst. 3 Ústavy či v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ale naopak se jedná o postup, který je s nimi v souladu. K tomu je nutno dodat, že i v případě, kdy by taková kolize byla dána, nezavdávalo by to důvod k závěru o neústavnosti prvního uvedeného ustanovení, neboť takovou kolizi by bylo možno vyřešit běžnými výkladovými metodami.

[18] Zdejší soud je taktéž toho názoru, že neústavnost předmětného ustanovení nezpůsobuje ani samotná poplatková povinnost či její výše. Podle čl. 36 odst. 1 Listiny platí, že „[k]aždý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.“ Jiným orgánem přitom toto ustanovení rozumí jakékoliv další orgány veřejné moci, jimž je zákonem svěřena pravomoc rozhodovat o právech a oprávněných zájmech jednotlivců, tzn. také všechny orgány veřejné správy. Stanoveným postupem se pak rozumí další podmínky, za nichž je možné se soudní a jiné ochrany domáhat. Toto ustanovení je pak třeba vykládat v souvislosti s odst. 4, který odkazuje na podrobnosti stanovené zákonem. Právo na spravedlivý proces tak není absolutní a může podléhat řadě podmínek a omezení. Mezi ně spadá i stanovení poplatkové povinnosti. Na druhou stranu i tato omezení musí mít určité hranice, aby se nestala překážkou v přístupu k soudu či jinému orgánu. Účelem poplatkové povinnosti je přitom zejména ochrana institucí před přetížením, stejně jako zajištění toho, aby jednotlivci právo na soudní a jinou právní ochranu nezneužívali. Stanovení poplatku je legitimní, sleduje-li shora uvedený cíl a je-li přiměřené tomu, co je v řízení pro účastníka v sázce (srov. I. Pospíšil, T. Langášek, V. Šimíček, E. Wagnerová a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2012).

[19] Lze jistě souhlasit s názorem krajského soudu o netradičním pojetí poplatkové povinnosti stanovené v § 259 ZZVZ v tom směru, že je poplatek za podání podnětu vůbec stanoven, že ve výši poplatku není zohledněna hodnota veřejné zakázky, nelze od něj podatele osvobodit, ani jej nelze snížit či vrátit a že jej musí platit každý podatel, včetně orgánů veřejné moci. Z toho však ještě nelze usuzovat na protiústavnost předmětného ustanovení. Podle názoru Nejvyššího správního soudu ani vzhledem k absolutní výši poplatku 10.000 Kč nelze hovořit o jeho zjevné nepřiměřenosti, a to zejména při uvážení charakteru podnětu k zahájení správního řízení z moci úřední. Na rozdíl od návrhu (či žádosti), jímž navrhovatel (žadatel) hájí výlučně svá práva a na základě něhož se zahajuje správní řízení, jehož je automaticky účastníkem, podnět k zahájení správního řízení z moci úřední může dát kdokoli, přičemž není rozhodné, zda je jeho záměrem hájit vlastní práva, zájmy jiných osob, anebo zda má podnět čistě jen kverulatořní či šikanozní charakter. Nikdo však nemá subjektivní nárok na to, aby bylo řízení z moci úřední zahájeno, proto v případě jeho nezahájení nemůže být zasaženo právo podatele podnětu na spravedlivý proces. Správní orgán posoudí, zda jsou splněny podmínky pro zahájení správního řízení, a dospěje-li k názoru, že splněny jsou, řízení zahájí bez ohledu na to, jakým způsobem se o tom dozvěděl.

pokračování

[20] Poplatky za návrh (žádost) nadto mohou dosahovat i mnohonásobně vyšších částek, než poplatek za podání podnětu stanovený v § 259 ZZVZ, jak ostatně demonstroval i krajský soud na poplatek za podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele k žalovanému. V možnosti snížení, prominutí, či vrácení poplatku za návrh se pak odráží skutečnost, že tento poplatek je účastník řízení nucen zaplatit, aby mohl hájit svá práva v řízení před orgánem veřejné moci, na něž má na základě svého podání nárok. Nejvyšší správní soud pak nemá pochybnosti ani o legitimnosti cíle stanovení poplatku, jímž byla především ochrana před přetížením žalovaného a zajištění toho, aby jednotlivci institut podnětu nezneužívali.

[21] Co se týče právního hodnocení významu slovního spojení „*podnět se nevyřizuje*“, obsaženého v § 259 ZZVZ, Nejvyšší správní soud se taktéž ztotožňuje s názorem krajského soudu, že se jím rozumí to, že žalovaný nemusí na podnět reagovat způsobem, jaký předvídá § 42 správního řádu, avšak při zachování zásady oficiality. Ustanovení § 259 ZZVZ představuje *lex specialis* k obecné povinnosti správních orgánů, obsažené v § 42 správního řádu, přijímat podněty a vyřizovat je. Z toho plyne, že uvedenou povinnost bude mít žalovaný až po splnění poplatkové povinnosti podatele podnětu. „*Nevyřízením*“ podnětu tudíž lze rozumět to, že žalovaný nemá povinnost zabývat se podnětem a podatele podnětu následně vyrozumět ve smyslu § 42 správního řádu, nicméně, vzhledem k zásadě oficiality stanovené v § 2 odst. 1 správního řádu, z toho nelze pro žalovaného vyvozovat „*zákaz*“ zabývat se postupem zadavatele z moci úřední.

[22] Pokud tedy žalovaný podmínil vyřízení podnětu stěžovatelky zaplacením poplatku ve výši 10.000 Kč, a na základě skutečnosti, že nebyl poplatek za podnět uhrazen, se tímto podnětem věcně nezabýval a stěžovatelku následně podle § 42 správního řádu nevyrozuměl o tom, zda shledal důvody k zahájení správního řízení či nikoli, nejednalo se o nezákonný postup. Žalovaný postupoval v souladu s § 259 ZZVZ, který na věc dopadá.

[23] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že podle jeho názoru není § 259 ZZVZ v rozporu s ústavním pořádkem ČR, a proto nepřistoupil k podání návrhu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy na vyslovení protiústavnosti tohoto ustanovení.

[24] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud rovněž konstatuje, že jedinou kasační námitku stěžovatelky, podle které krajský soud nesprávně posoudil právní otázku rozporu § 259 ZZVZ s ústavním pořádkem (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), neshledal důvodnou.

[25] Napadený rozsudek Krajského soudu v Brně je zákonný, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení náleželo, nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné administrativní činnosti. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. ledna 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu